



Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.504/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Albert Huba Attila ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt felperes1 (felperes címe) felperesnek – a dr. Klauber Eszter Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. dr. Klauber Eszter ügyvéd) által képviselt alperes1 alperes címe) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2022. május 18. napján meghozott 20.P.20.395/2020/30. számú közbenső ítélete ellen a felperes 31. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy 2009. június 10-től 2020. január 1-ig állt fenn a házassági életközössége az alperessel. Kérte továbbá a házastársi közös vagyon megosztását, és az alperes többtelehasználati díj fizetésre kötelezését.

[2] Az életközösség – közbenső ítélet elleni fellebbezés szempontjából releváns – megszakadási időpontját illetően az elsőfokú eljárásban előadta, hogy 2020. január 1-ig az alperessel egy szobában laktak, 2019. december 24-ig egy ágyban aludtak, közösen gazdálkodtak, az érzelmi és az intim kapcsolat is fennállt közöttük, még a karácsonyt is együtt töltötték. 2020. január 1-jén azonban kinyomtatva, papír alapon megkapta az alperes 2019. december 20-i keltezésű búcsúlevelét (a továbbiakban: búcsúlevel), ezért város_2 távozott a fiához. Azt nem vitatta, hogy az alperes 2019. október 1-i e-mailjét (a továbbiakban: októberi e-mail) is megkapta, és ezt követően, október 2-án megszüntette az alperes hozzáférését a nevének álló bankszámlához. Előadta, hogy 2020. január 1-ig a közös települési ingatlan (a továbbiakban: ingatlan) rezsiköltségeit továbbra is a nevének álló számláról fizette, a vízdíj kivételével.

[3] Az alperes viszontkeresetében annak megállapítását kérte, hogy életközösségük 2009. június 10-től 2019. október 1-ig állt fenn. Maga is kérte továbbá a közös vagyon megosztását.

[4] Viszontkeresetében előadta, hogy az októberi e-mailben kifejezésre juttatta az életközösség megszakítására irányuló szándékát. Ezt követően ugyan még mindketten az ingatlanban laktak, de külön szobában aludtak, külön gazdálkodtak, és nem is karácsonyoztak közösen. Vitatta, hogy a búcsúlevelet papír alapon átadta volna 2020. január 1-jén a felperesnek, azt csak azután küldte el neki január 2-án elektronikus úton, miután eltávozott az ingatlanból.

[5] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes és az alperes házassági életközössége 2009. június 10-től 2019. október 1-ig állt fenn.

[6] Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:34. § (2) bekezdéséből következően a házassági vagyunközösség létrejöttének két feltétele a házasságkötés és a házassági életközösség létrejötte, illetve fennállása. Az életközösség lélektani, erkölcsi és vagyoni összetevőkből áll, annak tartalmi elemei a közös háztartásban való együttélés, a közös gazdálkodás, a bensőséges érzelmi kapcsolat és a nemi élet. E fogalmi elemeknek azonban nem kell együttesen fennállnia, azokat a felek életviszonyaival összhangban, a hiányzó elemek hiányának okaira is figyelemmel kell értékelni. Kiemelt jelentősége van azonban az életközösség fenntartására irányuló szándéknak, a házastársi összetartozás tudatának.

[7] Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a perben a felperes korábbi, az alperesi állítást elismerő nyilatkozatát megváltoztatva kezdte el vitatni, hogy az életközösség már 2019. október 1-jén megszakadt volna. Erre azonban semmiféle elfogadható magyarázatot nem tudott adni. Kiemelte, hogy a felperes az alperes 2019 nyarán, a kapcsolat rendezése érdekében neki küldött messenger üzeneteinek nem tulajdonított jelentőséget. Ebből következően a felperesnek sem volt már komoly szándéka az életközösség fenntartására, októberben pedig saját előadása szerint is felvetette az alperesnek a válás lehetőségét. Tehát már ebben az időszakban sem mutatkozott az életközösség fenntartására irányuló kölcsönös szándék, és nem élt közöttük a házastársi összetartozás tudata. Az októberi, az életközösség megszakadását deklaráló e-mail neki való megküldését követően pedig szinte azonnal megszüntette az alperes hozzáférését a nevében lévő bankszámlához. A búcsúlevél a felperes hivatkozásával ellentétben nem igazolja azt, hogy – éppen annak hatására – 2020. január 2-án szakadt meg az életközösség, mert a felperes már 2020. január 1-jén eltávozott az ingatlanból, a búcsúlevelet azonban csak másnap kapta meg. Azt nem bizonyította a felperes, hogy távozása előtt az alperes papír alapon is átadta volna neki.

[8] A rezszi közös fizetésének nem tulajdonított jelentőséget, hiszen az ingatlannak a felperes is 1/2 részben tulajdonosa. Azt sem bizonyította továbbá a felperes az alperes tagadásával szemben, hogy a 2019 karácsonyát együtt töltötték és meg is ajándékozták egymást. A csatolt fotók sem támasztják alá ezt. A felperes további bizonyítékokat nem hozott fel, ezért az elsőfokú bíróság úgy tekintette, nem nyert bizonyítást, hogy 2019. október 1-jét követően a felek között a házassági életközösség fennállt volna.

[9] A közbenső ítélet elleni fellebbezésében a felperes úgy kérte megváltoztatni azt, hogy a házassági életközösség 2009. június 10-től 2020. január 1-ig állt fenn.

[10] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét okszerűtlenül értékelte, és téves jogi következtetést vont le abból. Ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kiemelt jelentőséget a búcsúlevélnek, noha az alperes ezzel zárta le a kapcsolatukat, és az együttélés ténylegesen is ekkor szakadt meg. Csak abból az aspektusból vizsgálta a búcsúlevelet, hogy lehetett-e az a távozásának az oka. Fellebbezéséhez csatolta a búcsúlevél kézzel írott változatát, amelyet állítása szerint hosszas keresés után, iratai között lelt fel. Rámutatott, hogy a december 20-i keletkezésű búcsúlevél el nem küldéséből éppen az következik, hogy ekkor még az alperes maga is vívódott a kapcsolat fenntartását vagy megszakítását illetően. Azonban az együttélés megszűnése a levél elküldéséhez köthető, tehát ez az életközösség vége. Az alperes valótlanul állította, hogy a búcsúlevelet már 2009. december 20-án továbbította részére, ez csak 2020. január 2-án történt meg, amit igazol az általa F/49. sorszám alatt teljes terjedelemben becsatolt elektronikus levélváltás. A 2019 nyarán alperes által küldött messenger üzenetek nem perdöntő jelentőségűek az életközösség megszakadása szempontjából, hiszen október 1-ig az alperesi állítás szerint is biztosan fennállt az életközösség. Az alperes által hivatkozott októberi e-mail pedig nem vonja maga után az életközösség megszakadását. Ez az alperes egyoldalú nyilatkozata volt, a levélben maga is inkább gazdálkodással kapcsolatos aggályokra hivatkozik, és nem a teljes életközösség megszüntetése volt a szándéka. Utalt továbbá az együtt töltött 2019-es karácsonyra és arra, hogy még ekkor is együtt aludtak és nemi kapcsolat is volt közöttük. Vitatta azt az alperesi állítást, hogy október 1. után az alperes nem főzött és nem mosott rá. Az elsőfokú bíróság tehát a Ptk. 4:34. § (2), 4:60. § (1), valamint a Pp. 463. § (1) bekezdését megsértve, helytelenül állapította meg az életközösség megszakadásának időpontját.

[11] Fellebbezési ellenkérelmében az alperes a közbenső ítélet helybenhagyását kérte.

[12] Kifejtette, hogy a felperes a korábbi, ezzel ellentétes nyilatkozataival szemben kizárólag a búcsúlevéllel kívánta bizonyítani az életközösség későbbi megszakadását, ezért az elsőfokú bíróságnak ezt a bizonyítékot kellett értékelnie. Vitatta, hogy a búcsúlevelet kinyomtatva átadta volna a felperesnek, de előadta, hogy iratai eltűntek 2020 augusztusában. Ezért tényszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2020. január 2-án kapta meg a búcsúlevelet a felperes. Rámutatott továbbá arra, hogy a Pp. 373. §-a alapján a másodfokú eljárásban utólagos bizonyításnak nincs helye, ezért a fellebbezéshez csatolt, kézzel írott levelet nem lehet figyelembe venni. A 2022. április 27-én megtartott tárgyaláson pedig maga is egyértelművé tette, hogy valóban csak januárban küldte meg elektronikusan a búcsúlevelet a felperesnek. Azt a felperes maga sem állította az elsőfokú eljárás során, hogy 2020 januárjában csak látogatóba utazott volna a fiához. Az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait megismételve előadta, hogy a búcsúlevél elküldésével azért várt januárig, hogy azt a felperes csak az ingatlanból való távozása után kapja meg. A felperes csak akkor változtatta meg az életközösség megszakadására vonatkozó előadását, amikor ő maga kérte, hogy a felperes jelentse be, és igazolja a bankszámláján 2019. október 1-jén meglévő megtakarítások egyenlegeit. Másodfokú perköltségét 100.000 forintban számította fel a csatolt költségjegyzék alapján, amelyben a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozott.

[13] A fellebbezés alaptalan.

[14] Az ítéltábla megállapította, hogy a felperes a közbenső ítélet ellen a házassági életközösség befejező időpontjának elsőfokú bíróság által megállapítottól későbbi időpontban való megállapítása érdekében fellebbezett. Így tehát annak 2019. október 1. előtti fennállását maga sem tette vitássá. Ezért az ezzel kapcsolatos közbenső ítéleti rendelkezés a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett, arra a másodfokú felülbírálat nem terjedhetett ki. A felülbírált körben az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte és a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéssel és a kifejtett indokokkal is maradéktalanul egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mindössze az alábbiakat emeli ki.

[15] Alaptalanul kifogásolta a felperes a fellebbezésében a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelését és a levont következtetések téves és helytelen voltát, ugyanis a felek által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok összességében a házassági életközösség 2019. október 1-i megszakadását bizonyítják. Mindenekelőtt arra utal a másodfokú bíróság, hogy a keresetlevélben és a perfelvétel során több nyilatkozatában maga a felperes is ezt az időpontot jelölte meg a házassági életközösség megszakadásának időpontjaként. Álláspontját csak a perfelvétel későbbi szakaszában változtatta meg, anélkül azonban, hogy erre bármilyen elfogadható magyarázatot tudott volna adni. A felek között tehát korábban konszenzus volt abban, hogy 2019. október 1-jét követően már nem állt fenn a házassági életközösségük. Ez a konszenzus csak a későbbiekben a felperes álláspontjának ismeretlen okból történő megváltozása folytán bomlott fel. Ennek a tényállás megállapítása során jelentőséget kell tulajdonítani és a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján értékelni kell.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában helyesen rögzítette a házassági életközösség fogalmi elemeinek körét. Mindössze azt emeli ki az ítéltábla, hogy az ítélezési gyakorlat kiemelkedő jelentőséget tulajdonít a házassági életközösség fenntartására vagy megszakítására irányuló akaratnak és annak, ha az ezt a házastársak valamelyike, vagy mindketten ki is nyilvánítják. Erre tekintettel volt a perbeli esetben a tényállás megállapítása szempontjából kulcsszerepe az alperes 2019. októberi e-mailjének és a búcsúlevélnek.

[17] Az októberi e-mail tekintetében arra megalapozottan hivatkozott a felperes, hogy annak tartalma és a felek nyilatkozatai alapján egyértelmű volt, hogy egy vagyoni kérdésekben keletkezett vita és a kialakult bizalmatlanság motiválta annak megírását. A nyilatkozat értelmezése szempontjából azonban indifferens az, hogy a levél megírásának mi volt a tényleges kiváltó oka, motivációja. A Ptk. 6:8. § (1) bekezdése kimondja, hogy a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Márpedig az e-mail tartalma („...kettőnk között a mai naptól az életközösség megszűnt...”, 6/A/2. számú irat) a felperes értelmezésével ellentétben

egyértelmű abban a tekintetben, hogy az alperes azzal nemcsak a gazdasági közösséget, hanem a teljes életközösséget kívánta megszakítani.

[18] A fentiek szerint egyértelműen és félreérthetetlenül deklarált alperesi szándék mellett annak is kiemelt jelentősége van, hogy ez az adott esetben nem tekinthető az egyik házastárs egyoldalú szándéknak. A felperes ugyanis az e-mail elolvasását követően egy nappal, az abban foglaltaknak mintegy eleget téve és az életközösség megszüntetésére irányuló saját szándékát deklarálva, megszüntette az alperes hozzáférését a bankszámlájához. Az e-mailre szóban vagy írásban nem reagált, de magatartása egyértelműen azt bizonyítja, hogy az abban foglaltakat maga is elfogadta, az egybeesett a saját szándékaival. Megállapítható tehát, hogy a házassági életközösség a felek egyező szándéka alapján 2019. október 1-jén szűnt meg.

[19] Ezen nem változtat az sem, hogy ezt követően mintegy három hónapig még mindketten az ingatlanban laktak, hiszen az életközösség megszakadása mindkét fél számára egy rendkívüli élethelyzet, ami számos gyakorlati probléma megoldását teszi szükségessé. Ez jellemzően hosszabb időt vesz igénybe, nem megy egyik napról a másikra. Így tehát a közös ingatlan használata nem teszi kétséggé az életközösség fentiek szerint bizonyított megszakadását.

[20] Úgyszintén az sem, hogyha a felperes esetleg mégis hozzájárult az ingatlan fenntartásával kapcsolatos költségekhez. Erre ugyanis az ingatlant az alperessel egyező arányban használó, azonos tulajdoni hányaddal rendelkező tulajdonosként az alperessel fennálló házassági életközösség hiányában is köteles lett volna a Ptk. 5:75. §-a alapján.

[21] A felperes hivatkozásával ellentétben a karácsonykor készült és becsatolt fényképfelvételek nem egy bensőséges családi ünnepségről tanúskodnak, ezért az életközösség bizonyított megszakadásának kétséggé tételére szintén nem alkalmasak.

[22] A felek között vita volt a búcsúlevél értékelését illetően is. Ha önmagában, a többi bizonyítéktól függetlenül nézzük, akkor valóban úgy tűnhet, hogy ez maga a kapcsolatot megszakító nyilatkozat. Ha azonban az eseményeket folyamatában és a búcsúlevelet a többi bizonyíték kontextusában vizsgáljuk és értékeljük a Pp. 279. § (1) bekezdés szerint, akkor nem lehet erre a következtetésre jutni.

[23] A búcsúlevél keltezéséhez képest a közlést illetően jelentkező késlekedés a felperes értékelésével ellentétben nem feltétlenül az alperes – kapcsolat megszakításával kapcsolatosan érzett – esetleges bizonytalanságára, hanem sokkal inkább arra utalhat, hogy a felesleges újabb személyes konfliktusokat kívánta azáltal elkerülni az alperes, hogy csak felperes távoztása után küldte el neki elektronikus üzenetben. A búcsúlevél elküldésének pontos időpontját illetően az alperes valóban ellentmondásos nyilatkozatokat tett, végül azonban a felek egyezően adták elő, hogy elektronikus úton csak január 2-án küldte azt meg a felperesnek. Azt pedig a perben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a búcsúlevelet kinyomtatva, papír alapon, már távozását megelőzően megkapta volna az alperestől. Arra pedig az elsőfokú eljárásban nem is hivatkozott, és ennek megfelelően erre vonatkozóan nem

is csatolt bizonyítékot, hogy az e-mailnek egy alperestől származó kézzel írott változata is létezett, amelyet szintén átadott neki az alperes. Ezt ugyan fellebbezéséhez csatolta, erre azonban már a Pp. 373. § (3) bekezdésére tekintettel nem volt lehetősége, ezért azt érdemben nem is vizsgálhatta és értékelhette a másodfokú bíróság.

[24] Arra pedig, különösen nem hivatkozott az elsőfokú eljárásban, hogy január 1-jén nem végleges szándékkal, hanem csak fia meglátogatása érdekében távozott az ingatlanból, és csak a levél hatására változott benne véglegessé a távozás szándéka.

[25] Mindezek alapján minden további bizonyítás nélkül is levonható volt az a következtetés, hogy a perben az alperes megfelelően bizonyította az életközösség által állított korábbi időpontban történő megszakadásának tényét.

[26] Erre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[27] A felperes eredménytelenül fellebbezett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget is köteles fizetni az alperesnek. Ennek összegét az ítéltábla a költségrendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes ugyanis csak hivatkozott a költségrendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára, de a felszámított ügyvédi munkadíj 100.000 forintos összegét a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglaltak ellenére nem bizonyította a képviselőjével kötött megbízási szerződéssel vagy más okirattal.

Budapest, 2022. december 1.

dr. Kollár Zoltán s. k.

bíró

dr. Gyuris Judit s. k.

a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s. k.

előadó bíró